Et Spørgsmaal.

Tror De, Hr. Karl Fred. Jensen (Art. V. 4 i »Hvad vi vil« Nr. 23), at konfessionsløse Skoler vil opdrage en bedre Slægt end den, den nuværende Skole opdrager? Tillad mig at bede Dem nærmere forklare, hvad det er ved Religionsskolen, der bringer unge og gamle ud af Stand til at tage virksom Del i gavnlige Fremskridt og et sundt Oplysningsarbejde samt en retfærdig Gennemførelse af begge Køns lige Menneskeret.

Odense, d. 2. November 1890.

Frida Schmidt,
Medlem af Kvindevalgretsforeningen.

Teateroversigt.

Det kgl. Teater.

Gustav Esmanns nye Lystspil »I Provinsen« blev omsider opført den 23de Oktober. Det satiriserer fornøjelig over Livet i en lille Provinsby, hvor Modsætningerne mellem det borgerlige og militære Element brydes. En Række Typer — for største Parten komiske — føres forbi Tilskuerne; Scene vexler med Scene uden at staa i nogen lovbunden Forbindelse med hinanden, og naar Stykket er endt, har man en Fornemmelse af at have set Nutidsprovinsliv i Danmark passere sig forbi i kaleidoskopisk Skikkelse.

»I Provinsen« er kemisk blottet for Intrige. En ung Mand fra København, der er bleven ansat som Intendant i den lille By, forelsker sig strax i første Akt i en ung Hovedstadsdame, som samtidig med ham er ankommen til Byen. I sidste Akt faar han endelig Mod til at fri til hende, og da de to har faaet hinanden, er Stykket endt. Esmanns Fejlgreb er det, at han ikke har lagt en Intrige ind i sit Lystspil. Et Teaterpublikum forlanger Spænding, fremfor alt Spænding. Vittige Indfald, komiske Figurer, Bryllupsgilder og Fugleskydning — alt det kan være godt nok, men opvejer dog ikke enkunstig slynget Intrige, en Konflikt, der løses i sidste Akt. Havde Esmann opfundet blot en ganske lille Intrige, var »I Provinsen« blevet den Succes, det nu ikke tilfulde blev, men som det virkelig havde fortjent at blive. Dialogen gnistrer af vittige Indfald, og der fremføres et rigt, om end ikke nyt, Galleri af komiske Figurer, som hyppig er tegnede med frodigt Lune. »I Provinsen« er en harmløs Komedie i Hostrups Stil med mange Betingelser for at kunne tiltale de 600 Tanter i Balkonen og 1000 Grosserer i Parkettet, som — efter Drachmanns Udtalelse i »Forskrevet« — vaager over den danske dramatiske Literatur.

Iscenesættelsen var for tredje Akts vedkommende mesterlig. Bryllupsgildet paa Raadhuset ligefrem illuderede. Derimod var fjerde Akt noget stedmoderlig behandlet fra Sceneinstruktørens Haand, en Omstændighed, der bidrog sit til den matte Stemning efter Tæppets Fald. Udførelsen kunde ikke have været bedre; Skuespillerne havde faaet Roller, som var ganske efter deres Smag og ikke stillede store Fordringer til deres Opfindsomhed. Mageløse var Hr. *Schram* og Fru *Phister* som Ægteparret Busse; Fru *Blochs* fynsktalende Rasmine henrev med Rette Publikum til enthusiastisk Bifald; Hr *Olaf Poulsen* som den stivbenede Oberst, Hr. *E. Poulsen* som den godmodige Ritmester, Hr. *Zangenberg* som den blaserede Intendant og Fru *Emma Nielsen* som den indtagende Københavnerinde ydede allesammen godt Komediespil. »I Provinsen« vil sikkert i længere Tid hævde sin Plads paa Repertoiret.

Det var en god Idé, Teatret havde, da det besluttede at genopføre *J. P. E. Hartmanns* henrivende Opera »Liden Kirsten«, der forøvrig altid burde holdes paa Repertoiret som Repræsentant for Hartmanns Tonedigtning. Den rummer en Fylde af herlige Melodier, ægte danske i Farve, og uforglemmelige, naar man én Gang har hørt dem. Man kan kun undres over, at *H. C. Andersens* flade, poesiforladte Text har kunnet inspirere Komponisten til saa vidunderlige Toner. Den Udførelse, som for Tiden bydes, er Værket fuldtud værdig. Hr. *Fr. Brun* synger Sverkel tilforladelig og dygtig, skønt man skulde tro, at hans Heltetenor ikke egnede sig for dette lyriske Elskerparti. Baade Fru *Keller* og Frk. *Rothe* har sunget Liden Kirsten, og da de begge sang Partiet med Smag og Inderlighed, er det vanskelig at sige, hvem man skal foretrække. Frk. *Skytts* dybe Stemme fik rig Lejlighed til at udfolde sig i Moer Ingeborgs Parti, og med Fornøjelse genhørte man i Etles Parti Frk. *Regina Nielsens* fine Sopran. Hr. *Christophersen* var baade fra Spillets og Sangens Side uheldig som Narren. Korene og ikke mindst de livlige Danse i anden Akt gik med stor Præcision. »Liden Kirsten« og »Tilfældet har Ret«, som opføres sammen, er i det hele en saa fornøjelig Forestilling, at man ikke kan undres over, at den stadig samler fuldt Hus.

Carl Behrens.

De Brock'ske Handelsskoler.

Den 4. November indviedes Grosserersocietetets Handelsskole, Ny Toldbodgade 4. Den er oprettet ved Hjælp af de Niels Brock'ske Legater. Ogsaa i denne Sag er det Etatsraad Tietgen, der har haft Mod til at hæve og løfte Skatten fra død Kapital til levende Brug for de vordende Købmænd. Det Niels Brockske Legat var næsten glemt, i det mindste Testatorens Tanke, som var at oprette en Handelshøjskole for det hele Land. Ingen turde røre Kapitalen, derfor uddeltes Renterne i smaa Summer til Støtte for ubemidlede Børns Undervisning. Men da Tietgen kom, og som Formand i Grosserersocietetet var den, der i Følge Testatorens Vilje var den raadende, saa forstod han strax den jyske Niels Brocks store Tanke om de unge Handelsmænds Uddannelse, og han havde Mod til at realisere Tanken fra 19de Februar 1796.

En Højskole for den danske Handelsstand. Hvem skulde vel ogsaa bedre forstaa, at der kræves udvidede Kundskaber, energisk Vilje, Snarraadighed og Mod i langt stærkere Grad, end hvad den danske Handelsstand hidtil har siddet inde med, end den Mand, der ofte har maattet staa ene med sine store Planer og kun ved sit urimelige Mod har kunnet tage Initiativet, alene stolende paa sit eget klare Hoved.

Den 4de November var derfor en Højtidsdag, da en saadan Skole for Handelsstudenter blev aabnet. Hr. T. indviede den selv i Nærværelse af Kongen, Dronningen, Prins Valdemar, Ministrene og Grosserersocietetet samt Børnenes Forældre. Med en Kantate af Holger Drachmann til Musik af Bartholdy aabnedes Højtideligheden, og Tietgen gjorde i en kort Tale rede for, hvad der krævedes til at være Købmand. Det var store Fordringer, han stillede til en Handelsmands Kundskaber, Mod og Snarraadighed. Skolebestyreren Hr. Møller fremlagde derefter Skolens Plan.

Det er ikke alene Lokalet, der er indrettet efter alle Tidens Fordringer, men det, der er vigtigere, er, at Undervisningen ledes af første Klasses Lærere, saa de Børn, der kan faa Del i Undervisningen, er heldig stillede. Skoleplanen er, at Børnene ved 16aars Alderen skal tage en Afgangsexamen, hvorefter der følger 3 etaars Klasser, hvor de unge kan faa de udvidede

---

2)

„Eine alte Geschichte".

Skitse
af
Helene M.
Fortsat.

Og, som om hun virkelig havde staaet dér og kaldt paa ham, sprang han pludselig op og klædte sig paa i en Fart; og medens han badede sine Øjne og sin Pande med det friske Vand, medens han af og til stod ganske stille, nynnede og bevægede Hovedet i Takt dertil, tænkte han paa, hvor let og smidig hun kastede Ringen, hvor hurtig og behændig hun paa sine bitte Fødder i de smaa, moderne, drengeagtige Sko var sprunget over Grøften, let og sikkert som en Gemse, havde hentet Ringen og kastet den, endnu før han — netop i sin Iver saa klodset — var naat derhen, hvor han gled med den ene Fod og fik Grøftevand stænket op paa sine ny lysegraa. Hvor havde hun ikke lét overgivent og uforbeholdent over hans Kejtethed, hans Rødme og ærgerlige Forlegenhed.

Og hvor tidt var han ikke fra Stengærdet klatret op i det store Piletræ, hvor Ringene saa ofte blev hængende; hvor havde han ikke arbejdet for at faa dem ned igen, medens Adele stod nedenfor og afvexlende lo og skreg af Ængstelse og ikke var rigtig rolig, før hun havde ham nede hos sig igen, Hvor mange Gange havde de ikke gaaet dernede paa den grusbelagte Plæne og spillet Kroket, undertiden i den mest blændende, stikkende, smæltende Sol, undertiden i øsende Regnvejr med Paraplyer over Hovedet.

Med ét fik han en Idé. Han tog et Lommespejl frem, men faldt derpaa i Tanker og blev staaende og stirrede paa den malede Side. Saa opdagede han sin Fejltagelse, vendte det og saa sig meget opmærksomt deri. Det var rigtignok knækket paa to Steder, saa at han kun i meget smaa Partier ad Gangen kunde faa sig selv at se; men hvad han saa, lod intet tilbage at ønske: kraftigt og lokket, kastanjebrunt Haar, en smukt formet Pande, et Par straalende og varme, brune Øjne og et kækt, lille, lysebrunt Overskæg. Idet han smilede over denne Selvmønstring, lynede en Række friske, hvide Tænder frem. Han nikkede til sig selv og mente, at han var dog i Grunden ikke saa ilde.

Men saa fik han pludselig en voldsom Hjærtebanken, han blev ganske bleg og rystede paa Hænderne; der kom en underlig Uro over ham. Gud véd, saadan maatte vist en ung Mand være til Mode paa sin Forlovelsesdag; og i Dag *maatte* han sige hende det; han *kunde* ikke vente længere.

Han længtes efter at komme ud i Luften, tog sin Hat og slentrede ned i Haven. Han gik henimod Lysthuset; — aa, der laa jo hans Kappe fra den foregaaende Dag; mon den var bleven vaad af Natteduggen? Han følte paa den; — nej, Solen havde nok tørret den igen. Lysthuset bestod af Sparreværk, hvorom Vedbend slyngede sig; 2 store Jasminbuske strøde deres Mangfoldighed af sarte, duftende Blomster over det tætte grønne. Det havde fire Rum, han gik ind i ét af dem, hvor Solen ikke skinnede ind.

Fortsættes.